

Jure Kaštelan

Trdnjava ki se ne vda

Jaz sem trdnjava samo z zastavo srca.
 Nevidljivo obzidje zgrajeno iz ran.
 Z uspavanko
 se upiram napadom.
 Spremenjen v oklepu sna.
 Na vseh stolpih bedijo straže, na obrežju so skrite
 barke iz trsja in tamariske.
 Vetrokazi gledajo daljne železne vojske, kjer ostrijo puščice,
 mažejo z oljem stegna in mišice in se vzpenjajo na divjih konjih
 iz kositra in ognja.
 Mostovi so dvignjeni in nepremagljiv hudournik
 brani pristope.
 Ob svitanju pa izgine mesec in vzide neskajeno sonce.
 Jaz sem trdnjava samo z zastavo srca.
 Ne, vdajo se mrtvi rešeni svojih čutil.
 Ne vdajo se strele v naglem poletu.
 Ne vdajo se živi z dragulji oči.
 Trdnjave sa vdajajo, toda ne te iz sanj.
 Same se dajejo in same se branijo.
 Jaz sem trdnjava samo z zastavo srca.

Prev. S. Šali

Vame so se naselili ljubezen, sovraštvo, strah, ponos, neznanje, glad, beda, bol, obup, upanje, blato, ulice, rešetke, želje, tračnice, sni in še veliko drugih zapletenih in enkratnih prisotnosti vse od grških glagolov do podtalne literature in odkritij, do katerih sem se sam dokopal, ter odkritij, do katerih je privedlo življenje samo. Popolnoma zavedno sem nekega dne, ko je bil ves svet črn, tako mislil, da je največja pesem, ki jo lahko človek dosanja in napiše, strnjena v besedah: Smrt fašizmu!

(Komentar o pesmi je prevzet iz časopisa Nin)

Jure Kaštelan